

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ-CULTURALĂ
ORGAN OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

APARE DUMINECA
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
ARAD, STR. EMINESCU 18

DIRECTOR:
Icon. Stavr. Dr. GH. CIUHANDU

ABONAMENTE:
Pentru 1 an . . . Lei 300
Pentru 6 luni . . . Lei 150

Gânduri pentru viitor

De Episcopul Andrei

Programul unui organ bisericesc de publicitate are în vedere desăvârșirea Clerului în sublima lui misiune.

Cele trei ramuri de activitate preoțească: a învăța, a săvârși cele sfinte, și a governa sufletele, sunt puncte cardinale și în programul organului nostru eparhial.

Anul trecut s'a deschis *rubrica* „Despre ce să predicăm?” în care s'au dat scurte schițe de predici pentru toate Duminecile și sărbătorile de peste an. A fost un început, care va trebui dezvoltat. Veacul nostru grăbit cere: idei, scânteii, sugestii, orientări sumare. Idealul nostru trebuie să fie, ca o idee bună, o doctrină folositoare, să poată fi difuzată cu repeziune și deodată în sufletul credincioșilor. Un fel de programă analitică pentru toți predicatorii din eparhie, — ba chiar din toată Patriarhia — va mișca, în acelaș ritm, sufletul maselor. Din rodul gândirii, cuprins în această *rubrică*, va răsări apoi „Biblioteca predicatorului”, la care ne gândim de pe acum.

Va trebui să dăm tot mai mult loc graiului Sfinților Părinți, — această comoară inepuizată — pe terenul doctrinar. Gândirea lor e veșnic actuală și neîntrecută.

Preocupările de guvernarea sufletelor și săvârșirea celor sfinte, va trebui să deschidă *rubrica celor pastorale*. Aci așteptăm colaborarea cucernicilor duhovnici, plini de experiența vieții pastorale. Nu diminuăm necesitatea acestei laturi a preoției, față de știința oratoriei. În duhovnicie vedem chiar cheia de aur a preoției și culmea misiunii noastre.

Dacă persistăm cu menținerea și a titlului de „Școală” pentru organul nostru, înseamnă că ne gândim și la *rubrica tinerimei*. Viața ne-a scos în cale, pe lângă tineretul catehizat în școală, și străjeria, premilităria, legionaris-

mul etc. — mișcări în cari pulsează elanul tineresc, ce se cere canalizat spre Hristos. Trebuie să știm cum să le frângem și lor pâine cerească.

Alături de *rubrica cronicilor*, care se cere și ea lărgită și sporită, și de cea de *bibliografie*, care va fi un informator fidel despre tot ce poate fi de folos ca lectură pentru preoțime, o *rubrică* permanentă pentru *întrebări și răspunsuri* ar face cel mai bun serviciu preoției, această oaste duhovnicească veșnic mobilizată în fața tuturor întorsăturilor vieții.

Cineva a spus, că organul oficial este cartea de vizită a eparhiei, oglinda vieții și a preocupărilor ei. Poate să fie o exagerare. Precum lucrul albinelor în coșniță nu se vede, așa și munca preotului în parohie o poate judeca în deplină măsură numai Celce vede într'ascuns. Totuși, pentru posteritate judecata se va opri mai mult la cele scrise.

În consfătuirea avută cu colaboratorii acestui organ am putut constata, că numărul bunilor purtători de condei în eparhie întrece binișor numărul celor 12 apostoli. Pufința de într'aripare a scrisului este, deci, dată. Se va frânge cu încetul și sfiala, căci multe mai sunt încă de spus. E ca și cu ogorul. Numai până ce n'ai înfipt plugul și se pare netedă țarina. După ce ai tras prima brazdă și se arată cât mai ai de arat.

Dacă în laturea oficială nizuim să veghem la disciplina Clerului, acțiune ce ține trează conștiința misiunii, în scrisul acestui organ, — unde ca la masa întinsă a ospățului frunțile se descrețesc — lămurim obiectivele, scoase de vreme la suprafață. Inflăcărea de către aceluiaș Duh ne va face să aflăm mijloacele cele mai potrivite, ducătoare la țintă. Un gând, un duh, o inimă și o voință: iată ceeace ne va

înălța la pilda Marelui nostru Păstor: Hristos.

Marea noastră armată se mișcă spre acelaș țel: *Cerul*. Facem întrebuintăre de cele pieritoare în drumul nostru peste cele trecătoare, dar a ne desprinde privirea de cele cerești și veșnice, de harul dumnezeesc, ar însemna a ne pierde rostul.

Organul acesta e un crâmpeiu din viața harului ce ciocotește înlăuntrul nostru. E graiul Bisericii în timp. Icoana vremii. Viața Bisericii are o latură ce privește prezentul, alta eternă, ce stă deasupra timpului. Aceasta dă formă și expresie celei dintâi. Acesta este *scrisul creștinesc*.

Grăuntele de muștar, — gândul cel curat — a fost aruncat anul trecut și el a încolțit în paginile acestui organ. Să rugăm pre Domnul să crească din el copacul, în ramurile căruia paserile Cerului (toate darurile Sfântului Duh) să sălășluiască.

Redacțional

Cu numărul de față, începem pe cel de al 62-lea an din viața acestui organ eparhial și pe cel de al doilea de sub conducerea actualului redactor.

Am pornit la drum, acum e anul fără fâgăduinți personale, dar cu bune nădejdi, — dacă și în ce măsură le-am realizat, mărturisesc coloanele înseși și, din partea lor, și cititorii.

Dacă nu vom fi satisfăcut, poate, tuturor așteptărilor, este de înțeles, în acest an care — deși om cu vechi îndeletniciri publiciste — mi-a rămas, în o prea mare măsură, sarcina scrisului, uneori și ceea ce a face pe corectorul și revizultorul foil.

Totuși, am putut dărui cetitorilor, și sub raportul extensiunii, o lectură în plus, ce corespunde la șase numere peste extensiunea reglementară a foil. Am ținut ca, prin acest adaos de lectură, să folosim cetitorilor, mai ales fiindcă, crușând din alte părți ale gospodăriei organului eparhial, s'au găsit, în modestele abonamente incasate, acoperirea financiară necesară pentru acest scop și, astfel, s'a aplicat în folosul cititorilor, cuvântul „ale Tale dintru ale Tale“...

Spunem acestea, nu pentru alt motiv, decât pentru a-l obliga pe cetitori să creadă silințelor noastre și să le încurajeze și sprijinească efectiv, prin ce pot face în folosul acestui organ, care este închinat cultivării cititorilor, în mai mare măsură de cât gândul de a figura ca un monitor de publicații strict-oficiale, cari firește, și ele își au rostul lor.

Dar lucrul de căpetenie, așteptat cetitorilor noștri, cari, aproape cu toții, sunt preoți, era să fie altul. Organul eparhial și-a ținut pururea, deschise coloanele sale pentru a găzdui scrisul preoțesc.

Acum e anul, de când tocmai semnalăm aceasta dorință și spuneam, că joia eparhială o vor avea Cucernicul frați preoți așa după cum vor și colabora la ea.

Coloanele noastre le ofeream și ca o școală, în care frații Preoți să se îndeletnicească cu nobila propovăduire și zidire sufletească și prin slova tiparului.

Golurile, ce le-am resmițit mai la'nceput în privința colaborării, au început să dispară. S'au ivit adică bune condeie, mai ales tinerești și de bune nădejdi, cari ne-au înveselit cu scrisul lor; iar alți colaboratori mai puțin îndemânatici, au primit înzuojară, cari li-au folosit la manuirea condeiului.

Așa am crezut că satisfacem gândulul P. Sf. Sale Părintelui episcop, ca în anturajul de colaborare la această foare să se facă și o școală cu cel tineri.

Suntem bucuroși de cât am putut realiza în aceasta privință. Aceasta ne și este temeiul nădejdilor din viitor: că vom putea stimula și cultiva condeie tinere, cari să facă față absenței altor condeie, cari puteau să și deie contribuția în coloanele noastre. Dar aceasta grije pentru condeiele tinere nu exclude să avem parte — nu pentru noi, personal, ci în slujba cultivării Clerului eparhial, ca și în interesul de a sporî prestigiul cărturăresc în Cler — și de colaborări, cari să însemneze revărsări, în jos, din prisosul cunoștințelor de carte bisericească și din bogăția experiențelor pe terenul administrativ, pastoral și cultural-bisericesc.

În cadrul gândulul de mai bine din acest punct de vedere — în loc de program, care a fost schițat la începutul anului încheiat și se întregeste prin cele scrise în fruntea acestui organ din partea P. Sf. Sale Părintelui episcop — redactorul de acuma n'are de cât două vorbe de adăugat:

străduința sa, de a se achita de frumoasa — și nu tocmai ușoara — misiune ce l-s'a încredințat, — și: nădejdea, pusă în Dumnezeu și în sprijinul, din toate punctele de vedere, din partea cititorilor și colaboratorilor.

Gânduri de Anul Nou

de Pr. A. Cuznețov

Stăm din nou în pragul necunoscutului.

Aproape instinctiv ne grăbim în sf. biserică, pentru a aduce rugăciuni Celui de sus. Mergem să ne rugăm Atotputernicului la începutul unui an nou. Am zis: mergem la biserică aproape instinctiv, pentru că puțini dintre noi își dau seamă: de ce au ajuns sub scutul Crucii, sub zidurile primitoare ale sf. Biserici; pentru ce ei trebuie să se roage astăzi?

Iată și răspunsul: Pentru aceea, ca Dumnezeul Cel Bun să ne ajute ca, deodată cu începutul Anului Nou, să pornim și noi o viață nouă, virtuoaasă.

Pentru mulți dintre cei ce astăzi cercetează sf. biserică, anul acesta va fi ultimul an de viață, chiar așa, după cum pe mulți dintre prietenii, rudeniile și cunoștii noștri din anul trecut, acum nu-i mai avem între noi. Unde sunt ei? Oare nu și ei, ca noi cei de acum, vor fi dorit să ajungă anul acesta?

Și dacă, de alta parte, viața noastră va fi lungă și vom trăi încă mulți ani, ducând o viață de oameni drepi, atunci suntem, cu adevărat, în câștig de cauză. Atunci numai, păstrăm totul; atunci numai ni se înmulțește ce avem bun; multe ni se întorc însutit. Însăși sănătatea ni se îmbunătățește, dacă vom trăi cumpătat. Totuși după cum devenim slabi și bolnăvicioși, adeseori, în urma vieții noastre dezordonate și păcătoase. Boala și durerea noastră în mai multe cazuri sunt urmări ale păcatului, sau sunt date pentru păcate. Aceasta o putem vedea chiar din viața

strămoșul nostru Adam. Până n'a cunoscut păcatul, n'a știut nici ce este boala. A călcat porunca dumnezească, a cunoscut durerea și moartea. Pecând trăind noi o viață virtuoasă, vom fi mai tari decât necazul omenesc, sărăcia.

Sărăcia, în sine, nu este nici păcat nici viciu, dar în majoritatea cazurilor este urmarea lor. Regele David zice: Am fost tiner și am îmbătrânit, dar pe cel neprihănit nu l-am văzut părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea" (Ps. 37, 25). Cel drept întotdeauna are milă de cei lipsiți și-i ajută și, cu toate acestea, avuția dănsului nu se micșorează. Apa din râu curge neconținut și, cu toate acestea, nu se face mai mică. Asemenea și averea celui milostiv, cu toate că dănsul ajutând pe cei lipsiți, o risipește într'una. De altfel, ce valoare are bogăția înaintea celui drept? El e bogat și în sărăcie. Cine-și câștigă existența cu mâinile proprii, cu munca sa, pentru acela e dulce și pâinea neagră.

Tot așa, cine trăiește viață de om drept, acela nu rămâne nici desonorat. Pentru că, cei virtuoși sunt stimați și respectați chiar de cei fără frică de Dumnezeu. Iar dacă se și întâmplă vr'odată, că răutatea omenească, întrecându-se pe sine, ocărește pe cel drept, aceasta rămâne liniștit și senin, fiindcă sufletul lui e curat și conștiința liniștită. De altfel adevărul creștin nu caută fețele oamenilor, ci pe a lui Dumnezeu.

Dacă vom urma viața celor drepti, atunci nici în nenorocire nu vom simți amărăciunea ei; ușor și curând vom scăpa de ea; ori că o suportăm cu mai mare ușurință.

Pentru cel drept, și amărăciunea vieții își are dulceața ei. Dreptul, chiar și suferința o suportă cu bucurie, pentru că conștiința lui e curată ca zăpada. După furtună urmează zi senină, timp frumos, asemenea și la cel drept: după amărăciune și durere, sufletul lui devine mai senin, mai împăcat. „Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcători de rele... dimpotrivă, dacă sufere ca creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu". (1 Petru 4, 15-16).

Cu un cuvânt: Dacă voim să trăim ca cei drepti, atunci tot ce e necesar pentru viața noastră ni se va da chiar din belșug. „Căutați mai întâi împărăția Lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate celelalte vi se vor adăoga vouă". (Mt. 6, 33). Adecă: nu uitați lucrul esențial în viața omului-trăiți întru dreptate; și tot ce este necesar pentru existența voastră — hrană, îmbrăcăminte și acoperământ — se va da vouă..

La început de An Nou, e tocmai momentul potrivit, să ne rugăm Lui Dumnezeu să ne ajute, ca, **deodată cu acest An Nou, să putem începe o viață nouă și fără prihană**, pentru vremea când vom fi chemați, și noi ca cei de mai nainte de noi, în fața Scaunului de Judecată a nemăritnicului Judecător.

Situația juridică actuală a Cultelor din România

de Pr. Dr. Roman Popa

În viața unui Stat, latura cea mai importantă este religia, sociul sufletesc pe care se razimă toată activitatea socială. Această latură, piatra din capul nghiului, a fost mai puțin socotită de legiuitorul român.

După războiu în toate ramurile de activitate socială, economică, financiară etc. s'a legiferat la timp și amănunțit; numai viața religioasă în Stat a suferit în urma tardivității cu care s'a legiferat pentru reglementarea ei. Așa bunăoară legea Cultelor apare în 1928, la 10 ani după Unire; iar Legea încadrării preoților Ardelene la Casa generală de pensuni a Statului, la 11 ani dela întregirea țării, și altele.

Primele principii de bază și orientare, în linii generale, le dă Constituția din 22 Martie 1923, în Art. 22, unde aflăm următoarele cu privire la Culte și viața religioasă.

„Libertatea conștiinței este absolută. Statul garantează tuturor Cultelor o deopotrivă libertate și protecțiune, întrucât exercițiul lor nu aduce atingere ordinii publice, bunelor moravuri și legilor de organizare ale Statului.

„Biserica creștină ortodoxă și cea greco-catolică sunt biserici românești.

„Biserica ortodoxă română fiind religia marelui majorității a Românilor este biserica dominantă în Statul român; iar cea greco-catolică are întâietatea față de celelalte culte.

„Biserica ortodoxă română este și rămâne neatârnată de orice chiriachie străină, păstrându-și însă unitatea cu Biserica ecumenică a Răsăritului în privința dogmelor.

„În tot regatul României, Biserica creștină ortodoxă va avea o organizație unitară. Cu practicarea tuturor elementelor ei constitutive, clerici și mireni...

„Raporturile dintre diferitele culte și Stat se vor stabili prin lege".

A trebuit să treacă cinci ani, ca acestea raporturi dintre Cultele recunoscute și Stat, să fie reglementate definitiv, prin Legea pentru regimul general al Cultelor din anul 1928.

După promulgarea Legii pentru regimul general al Cultelor, care se ocupa de raporturile dintre Stat și Culte, bineînțeles a celor recunoscute de Stat, a mai rămas nereglementată starea Cultelor sau mai binezis a Sectelor religioase, cari n'au obținut recunoșterea formală din partea Statului până acum.

Decizia ministerială din 21 Aprilie 1937 umple și această lacună, prin Coordonarea principiilor din Constituție cu art. 1 și 24 din Legea pentru regimul general al Cultelor.

Așadar după legile noastre actuale în vigoare și din punct de vedere juridic, putem distinge trei categorii de Culte, existente pe teritoriul Statului român.

În prima categorie **între Cultele, a căror ființă este recunoscută de Stat**, bucurându-se de toate drepturile și a căror doctrină este în congruență cu legile de organizare ale Statului. În conformitate cu art. 21 din Legea pentru Regimul general al Cultelor acestea sunt:

„Pe lângă Biserica ortodoxă, a cărei organizare este stabilită prin lege specială (1925) în Statul român mai există următoarele culte istorice:

- a) Cultul român greco-catolic (unit);
- b) Cultul catolic (de rit latin, greco-rutean și armean);
- c) Cultul reformat (calvin);
- d) Cultul evanghelic-luteran;
- e) Cultul unitarian;
- f) Cultul armeano-gregorian;
- g) Cultul mozaic (cu diferitele sale rituri).

h) Cultul mohamedan ;

În a doua categorie se grupează *Culte sau mai bine zis : asociațiile religioase tolerate*, adică acelea cari nu îndeplinesc unele cerințe a legii și din cauza atitudinii lor provocatoare față de Cultele istorice și sunt supuse unor îngrădiri în ce privește funcționarea și manifestarea lor exterioară. Acestea asociații sunt

a) Secta baptistă,

b) Secta adventiștilor de ziua 7-a,

c) Secta creștinilor după Evanghelle*)

În fine în a treia categorie intră *Culte sau asociațiile religioase interzise*, cari, prin ritul și doctrina lor subversivă, contravin ordinii publice, bunelor moravuri și legilor de organizare ale Statului.

Art. 1. din Deciziunea ministerială din April 1937, alin. 2 sună astfel:

„Asociațiunile religioase identificate până azi și a căror existență, creare sau funcționare este cu totul interzisă, sunt : Asociațiile mileniste (Asociația Internațională a studenților în Biblie, Martorii lui Dumnezeu Iehova, Societatea de Biblie și tratate) Pentecostaliștii, Biserica lui Dumnezeu Apostolică, Pocăiții, Nazarenii, Adventiștii reformiști, Secerătorii, Hiliștii Inochentiștii, Stilșiștii.

Cu dată de 21 Octomvrie 1937 a intrat definitiv în vigoare menționata Deciziune ministerială, punând la adăpost Cultele istorice de tentațiunile sectarismului provocător și învrăjbitor. La adăpostul acestor dispoziții, nădăjduim : Biserica ortodoxă română, care este mai intens asaltată de curentele sectelor judeo-comuniste, își va putea desfășura marea operă de înălțare sufletească, spre preamărirea lui Dumnezeu și binele neamului.

Iar de încheiere, un scurt cuvânt :

Lămuririle de mai sus le-am înfățișat, întâi de toate, pentru a reîmprospeta, în atenția fraților Preoți și peste tot a cititorilor, starea de drept de astăzi, a Cultelor și tovarășilor religioase dela noi. Iar în al doilea loc, pentru ca aceste constatări să ne servească, tuturor, oarecari îndemnuri de *conștiință și de afirmare*, pe teren.

Congresele religioase mondiale din Anglia

de prof. Vintilă Popescu.

X.

Mesagiul conferinței.

(urmare)

În educațiunea tineretului Biserica are o dublă îndatorire. Mai întâiu, ea trebuie să-și dea silința ca fiecărui credincios să i se dea deplină posibilitate pentru dezvoltarea darurilor cu care l-a dăruit Dumnezeu. În al doilea rând, biserica trebuie să condamne inegalitatea posibilității în educație.

Dar Biserica nu trebuie să se gândească numai la o educație generală, ci ea poartă o responsabilitate specială pentru educația omului în raport cu Dumnezeu. Deci, ea trebuie să ceară deplină libertate ca să dea o educație creștină fiilor ei. Tocmai aici, în câmpul educației, se naște conflictul între Biserică și Stat, între concepția creștină și necreștină despre viață.

*) Deciziunea Ministerială 21 Aprilie 1937 cap III Art 4-7.

Simțim adânc lipsa unor biserici, cari n'au fost reprezentate în această conferință. Ne amintim cu durere de suferința bisericii în Rusia. Toată simpatia noastră este cu frații noștri din Germania cari duc o luptă aprigă pentru mărturisirea lui Hristos.

Dela conferința din Stockholm, acum 12 ani, am căpătat mai mult curaj. Spiritul unității Bisericii crește pe fiece an. Sperăm că această cauză va fi mai bine servită de „Consiliul mondial al Bisericilor“, propus în această conferință.

La Oxford noi am încercat să privim fără iluzii haosul și desbinarea din lume, nedreptatea ordinii sociale și mania și oroarea războiului. Lumea este tulburată și plină de suferință și frică. Noi suntem tulburați, însă nu în disperare. Speranța noastră este în Dumnezeu. În Hristos, în unirea omului cu Dumnezeu și a omului cu omul, viața își capătă însemnarea chiar în mijlocul acestor rele. În numele Lui noi am pornit la lucru, ca să propovăduim evanghelia răscumpărării și a trăirii ca filii ai Lui și să combatem nedreptatea, cruzimea și ura. Biserica trebuie să privească cu încredere viitorul, ea aude cuvintele Mântuitorului, care zice : „Priviți, Eu am biruit lumea“.

Concluziuni.

Am căutat să fim un talmăcitor fidel al celor ce s'a petrecut la Oxford în vara anului 1937, fără a critica sau aproba hotărârile de acolo. Las aceasta la aprecierea fiecărui cetitor. Vreau însă să trag unele concluziuni pentru Biserica noastră.

În asemenea mișcări mondiale, Biserica Ortodoxă Română trebuie să se prezinte întotdeauna independentă și bine pregătită.

Noi ne-am prezentat în ultimul moment la Oxford, fără o pregătire prealabilă a celor ce se discuta acolo. A trebuit să muncim acolo, să studiem și să improvizăm atât răspunsuri cât și oameni.

Toate bisericile creștine dela Oxford au privit cu mult interes spre Biserica ortodoxă, ca păstrătoarea adevăratului Creștinism, cu spiritul ei de autocefalie și naționalism.

La Oxford, noi nu suntem autocefali, pentru că în numele nostru vorbesc unii episcopi și mitropoliți streini, fără eparhii, cari trăesc prin Anglia și nu prea au ce pierde. Învățătura noastră profundă n'am putut-o prezenta, fiindcă n'am fost nici pregătiți și nici n'am avut o calitate oficială deplină.

Totuși prezența noastră acolo a fost și este *necesară*. Suntem atacați și ponegriți în orice împrejurare de frații noștri minoritari. Chiar la Oxford s'a spus de un domn minoritar din Brașov, că în România națiunile luptă pentru viață, căci sunt amenințate în existența lor. O întâmplare fericită a făcut ca să pot da biroului informațiunile necesare, spușberând neadevărul lansat. — Ce ar fi fost dacă Românii lipseau?

Dar pe lângă aceasta o înfărire a prieteniei și raporturilor cu Biserica Angliei nu poate fi decât spre folosul nostru și al țării. Anglicanii ne caută, nu pentru a ne face pe noi anglicani ci a injecta în învățătura lor ortodoxia creștină. Avem acolo muși prieteni. Sunt acolo teologi profunzi, cari sunt mai ortodocși decât ortodocșii de piață și de presă dela noi, pentru că ei sunt sinceri și vorbesc din convingere.

Doresc ca, atunci când criticăm pe niște prieteni, să le cunoaștem cel puțin limba, ca să le cunoaștem cugetul și inima și să nu-i condamnăm după cele ce am cetit într'o lucrare dela Brașov.

Religia Creștină ¹⁾

de pâr. Căp. Teodor Potcaș

Din descendenții celor 12 fii ai lui Iacob, în durata de 4000 de ani, s'a format un neam numeros, poporul lui Israel, pe care Dumnezeu l-a ales în special Sileși, l-a ocrotit cu braț părintesc. N'am intenția să remarc aci minunile mari și multe pe cari le-a făcut Dumnezeu acestui popor, când prin Moise l-a scos din Egipt; prin Iosua l-a condus pe pământul făgăduinței; sub Judecători și Regi l-a apărat frecvent și sublim în contra inamicilor lui. Cu privință la astăzi, întru cât te interesează, frate creștine, citește vechiul Testament. Evidențiez numai atât, că: *Neamul iudeesc subsistă ca o mare minune în istoria universală*. Căci acest popor, care în științe și arte era mult inferior celorlalte neamuri păgâne; acest popor, pe care celelalte neamuri l-au defăimat și urât pentru datinele și ceremoniile lui rituale; acest popor era singurul în lume, care s'a închinat unuia adevăratului Dumnezeu și a crezut sigur în Mesia. Pe când toate neamurile antichității s'au cofandat în idolatrie și superstiții, cu atât mai mult cu cât erau mai culte: singura sinagoga lui Israel era mărturie relevantă a faptului cert, că există numai un Dumnezeu, în Care trebuie să credem. Israel avea cea mai pură doctrină morală, ce s'a întemeiat pe iubirea către Dumnezeu și către aproapele. Israel a tratat cu simpatie pe străini și sclavi; asigură drepturile femeii și pe rege l-a considerat locșitorului lui Dumnezeu. Acestea și multe altele similare acestora, cine le-ar putea explica emanate din concepția mozaică și realizate în vleața religioasă, morală și publică a lui Israel — fără derivație divină? într'adevăr, cine studiază nepreocupat, obiectiv, imparțial, istoria neamului iudeesc — până la înjghebură Talmudului lor întâmplată după timpul biblic — în contrast cu păgânismul, acela va recunoaște deosebită pază și protecție a lui Dumnezeu, ce a plutit deasupra acestui neam.

Și'n acest neam s'au ivit periodic bărbați făcători de minuni și cu inspirație divină, — absolut diverși de filosofii păgânilor —; oratori celebri, energici, autoritari, cu mare efect asupra norodului, cărui-ia vesteau adevărul, profețeau despre Mesia. Păznicii erau acești profeți în întunericul lumii antice, cari anunțau profetic mântuirea viitoare și cu o mie de ani înainte de nașterea Domnului nostru Iisus Hristos precizau vleața și suferințele Lui. Au profețit că: *Se va naște din seminția lui David* (Isaia II.; Ieremia III.) *muma Sa va fi fecioară* (Isaia VII 14); *Se va naște în Vtleem* (Mihea V.); *știința Sa va confirma-o cu multe minuni, făcând văzători pe orbi, auzitori pe surzi, vorbitori pe muți* (Isaia XL.; Malahia III.); *va avea premergător în pustie* (Isaia XI.); *va predica norodului* (Isaia XXXV). Dar au profețit și aceea, că Mesia va suferi foarte mult dela neamul Său și în fine și-l va omori. Și într'adevăr, dacă omul citește Psalmul XXII. și capitoul III. al cărții lui Isaia, aproape crede că aude chiar dela evangheliști biografia lui Iisus, în care păcat nu se află, dar asupra Cărui, Tatăl a pus păcatele noastre, *Se va trăda de unul din pritenii și comesenii Lui* (Psalmul XII); *Se va vinde pe treizeci de arginți* (Zaharia X.); *Se va părași de al Săi* (Psalmul XIII); *în tot trupul Său, din tălpi până'n creștet, Se va rânti, Se va scuipa și*

Se va palmul (Isaia L.; Plângerile lui Ieremia); *Se va fărâma într'atăta că nu va semăna cu omul, Se va târi ca o oale la jungchiere și ca un miel jără de glas înaintea celui ce-l tunde, așa nu-și va deschide gura Sa* (Isaia LIII); *Și-l vor prăda de hainele Lui și pe cămașa Lui vor arunca sorți* (Psalmul XXI); *mâinile și picioarele Sale se vor străpunge cu piroane și trupul Său se va scrinti, așa că se vor putea număra toate oasele Lui* (Psalmul XXI); *și'ntr' timp nelegiții îl vor batjocori, și l vor clevești, iar El Se va ruga pentru acel cari îl vor uri pe El* (Psalmul CVIII); *și pentru setea-l mare limba se va lipi de cerul gurii Sale și în mărimea durerii Sale va striga: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M'ai părăsit?”* *il vor adăpa cu oțet și fiere; va muri între doi tâlhari; dar mormântul Său va să fie domnesc*. Prin acestea și alte profeții similare, s'a revelat atât cât era necesar pentru aceea ca pe El să-L poată cunoaște oamenii la venirea lui. De asta S'a provocat și însuși Iisus la aceste profeții, când a zis El iudeilor: *„Vol cercetați Scripturile, căci socotți că în ele aveți viață veșnică. Și tocmai ele sunt cari mărturisesc despre Mine.”* (Ioan V. 39).

Însă, nu numai cu cuvântul ci și cu fapta S'a descoperit dinainte Mântuitorul. Căci doar istoria Testamentului vechiu e plină cu viitoarele modele ale lui Iisus Hristos, într'atăt că creștinul poate să declare Testamentul Nou — cuprins simbolic în Testamentul vechiu. Toate evenimentele grandioase ale Testamentului vechiu nu-s altă decât literele turnate ale unui și aceluiaș nume: Iisus Hristos. Dintre aceste simboluri e suficient să remarcăm numai câteva.

Oare inocentul și dreptul cioban Abel, a cărui jertfă a primit-o cu păcere și bunăvoință Dumnezeu, n'a fost cumva simbolul Păstorului Cel Bun, Care a mers cu mare dragoste după oala cea pierdută, după omul păcătos; dar din pizmă S'a omorât de către frații Săi? (Genesa IV. Ioan X. 21). *Avraam*, care a voit să omoare pe unicul său fiu, nu simbolizează oare pe Tatăl ceresc, Care pe Fiul Său Unul Născut îl dete de jertfă pe muntele Golgota pentru toată omenirea? Dar supusul Isaac, care se urcă pe munte cu lemnele de jertfă în spinare și se apleacă de bunăvoie peste altar: nu e oare simbolul corespuzător lui Iisus, Cel purtător de cruce și atârnat pe cruce? Apoi *berbecele*, ce l-a văzut Avraam încurcat cu coarnele într'un stușiș și l-a jertfit în locul fiului său după îndemnul îngerului: ce altă ar simboliza decât pe Mântuitorul încununat cu spină, Mielul dumnezeesc căzut jertfă în locul nostru? (Genesa XXII.; Ioan III. 16; Filipen II. 8). *Preotul Melchisedec*, care a jertfit pâine și vin Celui Atotputernic, oastea lui Avraam a întărit-o cu mâncare și cu beutură, pe cine altul ar simboliza decât pe Arhiereul Suprem, Iisus Hristos, Care la Cina de Taină în pâine și în vin S'a dat pe Sine jertfă, iar de atunci până la sfârșitul veacurilor în Taina Cuminecăturii reîmprospătează pe osteniții luptători ai vieții cu preasfântul Trupul Său și cu preas-cumpul Sângele Său? (Genesa XIV.; Psalmul CIX.; Evrei VI.). *Egipteanul Iosif*, pe care înșiși frații săi l-au vândut din pizmă și dezbrăcându-l din hainele lui, acelea le-au mutat în sânge: nu simbolizează oare pe Mântuitorul, vândut de însuși neamul Său — Iuda Iscarioteanul, predat de el păgânilor, cari l-au desbrăcat apoi fără pudor? Dar precum Iosif Egipteanul după serviciul său cu mare responsabilitate și după robia sa nemeritată s'a înălțat pe tron, procla-

¹⁾ Urmare dela pag. 428/1937

mat fiind el de coregentul lui Faraon și în acest oficiu al său a făcut bine fraților săi, cari pe el l-au trădat și vândut: așa Domnul Iisus Cel umilit cu moartea depe cruce a înviat triumfător, apoi din noaptea mormântului și din temnița lumii perfide S'a înălțat la cer, unde șade de adreapta Tatălui și domnește ca Împărat asupra tuturor neamurilor, împărțind grație chiar și inamicilor Săi. (Genesa XXXVII — XLI, Ef. senl I. 20) *Mielul Pascal*, ale cărui fluere nu era permis să se frângă, pe care Israeltenii aveau să-l mănânce înainte de ieșirea lor din Egipt și cu al cărui sânge trebuiau să ungă pragul și amândoi stâlpii dela poartă, ca îngerul morții să treacă mai departe, nevătamând pe cel cu semnul făcut: nu e oare simbolul Mielului de jertfă, Cărul nu l-s'a zdrobit nici un os pe cruce și în al Cărui merit trebuie să ne împărțăm cu toții, ca să ne mutăm din robia păcatului? (Exodul XII. Ioan XIX. 36) Ce multe simboluri s'ar putea încă remarca și preciza, ca *mana* căzută din cer în pustie, simbolizând pâinea cea vie, care s'a pgorit din cer, din care de va mânca cineva, va fi viu în veci, — căci pâinea pe care o va da Mântuitorul, este Trupul Său, ce-l va da pentru viața lumii. (Exodul XVI 15, Ioan XV. 51). Astfel a prăguit Iisus în simboluri peste mai multe milenii pe acest pământ, încă mai înainte de ce S'a arătat în Trupul Său. Și așa iudeii cât și păgânii aveau datini și tradiții, cari erau aluz uni la viitorul Mesia, încât putem să afirmăm categoric și cu tot dreptul că: *Istoria lumii antice face f.d. delă mărturie despre adevărul revelat al religiei creștine.*

Dar dacă cineva ar dubita în aceea că toate aceste profeții și simboluri sunt sigur din acele timpuri în cari s'au concretizat; sau ar dubita, că istoriile cuprinse în Testamentul vechi sunt adevărate și de crezut, un așa om ar comite cea mai mare pângărire și nebulie. Căci doar acestea sunt în posesiunea poporului iudevesc, în mâinile celui mai infuriat inamic al creștinilor! Dar acest popor conservativist, cum știm din mărturiile scriitorilor păgâni, respecta cărțile lui sfinte într'atât că mulți s'au sacrificat pentru ele. Apoi nu înțează acest popor până'a prezenti? Ba, da! *Poporul iudevesc va dăinui (să subziste) până la finalul lumii, ca incontestabilă mărturie a adevărului religiei creștine!* Acest adevăr fiecine poate să-l intuească palpabil. Domnul Iisus a spus dinainte, că generația din timpul Său va vedea teribila distrugere a Ierusalimului. (Matei XXIII și XXIV.) Acel vultur, adică oastea romană va impresura cetatea sfântă cu șanțuri, o va asedia durabil și în fine o va cuceri. Va dărâma templul, încât nu va rămânea piatră peste piatră. Această profeție a lui Hristos, precum de altminteri toate, s'au împlinit exact. Adică după câteva decenii dela moartea Domnului nostru Hristos, când au viețuit încă mulți cari au cunoscut pe Iisus, Romanii au venit de fapt sub comanda lui Titu, care a impresurat cetatea, a cucerit-o și a distrus totul cu focul și cu arma. Ba încă nici templul, pe care Titu pentru imensele comori din el a voit să-l salveze de devastare prin ordin sever, n'a fost cruțat totuși de dezastru, căci un ostaș aruncând o făclie aprinsă prin geam în templu, această capodoperă a devenit pradă fiăcărilor. În anul al 400-lea după Hristos, sub suveranitatea împăratului apostat Iulian, au voit să edifice de nou templul în Ierusalim, ca să blameze profeția lui Hristos, dar cum au început să sape fundamentul, momentan s'a iscat cutremur de pământ, din adâ-

cime au izbucnit sfere de foc, pe muncitori i-a prăjit de viu, iar pietrele rămase până atunci intact le-a împărșiat, așa că într'adevăr n'a rămas piatră peste piatră (Istoria lui Iosif Flaviu). *Precum fatricidul Cain, după fapta sa criminală, cu semnul aplicat pe el de Dumnezeu, cu nimeni să nu-l omoare, a devenit pribzag* (Geneza IV 14, 15), *asa sunt jidovii aproape de două milenii răspândiți prin toată lumea, devenind hoimari fără nici o patrie și domnitor, purtând pururea asupra lor semnul bizar al obârșiei lor semitice în datinile și în ceremoniile invariabile, ba încă și în fiziologia și jargonul lor, ca o pază rea pentru neamurile creștine!* Străbunii noștri Romani au încetat a mai fi Romani; ori cât de suveran și grandios neam a fost odinioară, totuși a dispărut depe acest pământ, cedând loc descendent neamurilor latine viețuitoare până în prezent și cu voia lui Dumnezeu până când va fi om pe fața pământului! Dar jidovii, acest popor mititel, deși e răspândit, înfipt între toate neamurile, totuși conservă caracteristica sa odioasă, așa că se poate cunoaște momentan la prima vedere. Și când el așteaptă absurd venirea Mesiei, unui împărat lumesc prin care să domine toate neamurile existente, chiar el sunt eterna mărturie palpabilă al faptului veridic, că adevăratul Mesia ventse deja acum două milenii!

Rezumând toate acestea, putem oare totuși să dubităm în aceea, că religia creștină este singura religie adevărată, pe lângă care zac mărturie atât de multe minuni, atât de multe profeții ale Testamentului Vechiu, păgânătatea și jidovimea antică, precum neamul iudaic existent încă și în prezent? Să scruteze numai omul istoria universală, să examineze preșterea Creștinismului cuprinsă în Testamentul Vechiu și se va convinge cert, că toate acestea le-a exoperat Domnul Dumnezeu; că: *Religia creștină nu este opera omului, dar este un arbore minunat, pe care atotînțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu l-a plantat, l-a crescut și l-a fructificat!*

Mărgăritare

din scrierile filosofului Athenagora

culese de Preotul Ioan Nicorescu (Jabăr).

Pe Athenagora îl cunoaștem numai din cele două scrieri alese ale lui. Se pare a fi născut atenian; așa îl arată numirile vechi ale scrierilor unui filosof atenian. Scrierile dovedesc a fi fost de un înalt talent speculativ și cultură ateniană. Ca filosof, purtând încă toga filosofică, și-a dedicat înalta cultură și marele său ta lent întru apărarea Creștinismului.

Persecuțiile săngeroase împotriva creștinilor, pornite sub împăratul Marc Aurelian, l-au îndemnat să se prezinte ca un plenipotențiat al lor înaintea împăratului, cu o scrisoare de apărare. El a scris-o în Roma și l-a prezentat împăratului și fiului său Commodus, purtând titlul:

1. *Cererea (solla pentru creștini : (presbela per hristianon — legatio sau supplicatio pro christians),* adică o solie scrisă, o cerere, în 37 capitole.

În introducere își exprimă mirarea: cum e cu puțință ca elementa împărătească să permită să fie prigoniți singurii creștinii, pecând toate celelalte exerciții reli-

gloase, fie acelea ori cât fără rost, să fie tolerate și sub scut luate și roagă ca de acelea favoruri să se împărtășiască și creștinii. Ca dovadă, că creștinii sunt îndreptății la libertate, se provoacă la învățăturile creștine și morala lor și arată nețelnicia celor trei părți contra creștinilor, anume: Ateismul, felul agapelor lor și desfrâurile incestuoase, cari li-se atribue la întrunirile lor.

Creștinii nu sunt atești, de aceștia se găesc între păgâni. Ei cinstesc pe Unul, adevăratul Dumnezeu și pe Logosul și Sf. Duh, care a grăit prin proroci; lui îl aduce jertfe spirituale.

Spre a documenta acestea nu se provoacă ei numai la învățătura creștină, ci prezintă o icoană despre originea ființei politeismului. A cinsti Zeii statului și chipurile lor, e o nebănie. Acești Zei, inventați de către poeți, sunt scârboasele ființe în corpuri omenești și animalice. Numele lor, îndumnezeite, sunt de multeori mai rele decât a oamenilor răi. Puterea miraculoasă a acestor chipuri se explică prin lucrarea demonilor.

Athenagora are ceva comun cu Iustin. Dovedește o expunere minunată a doctrinei creștine și o grandioasă caracterizare a curăției doctrinelor creștine, în contrast cu stupida învățătură despre Zei și desfrânarea din păgânism.

Pentru desmintirea celorlalte două imputări (c. 31—56), acuză el pe păgâni, cari exercită astfel de fărădelegi. Creștinii nu pot fi acuzați de astfel de lucruri. Ei cred în Atotșilitorul, singurul și adevăratul Dumnezeu, în o înviere și răsplătire veșnică. Ei țin fecioria, căsătorii și viața omenească în mare cinste; ei consideră de păcat și gândirea la rău, precum și privirea la luptele gladiatorice și omorârea unui făcător de rele. Până și sclavii pot adeveri nevinovăția creștinilor. La urmă (c. 37) renoește cererea pentru înalta scutire. Cererea e scrisă în ton foarte pespectuos — pașnic, cu multă măestrie și erudițiune, după cuprins și formă?*)

2. *Despre învierea morșilor*, (peri anastaseos ton necron — de resurrectione mortuorum), în 26 capitole. Și aici dezvoltă Athenagora tema, pur din punct de vedere speculativ. În partea I. (c. 1—10.) desleagă obiecțiunile. Aci observă: Celce neagă învierea trebuie să nege atotșilitoria și atotputința lui Dumnezeu, ceace e cu neputință. Pentru că Dumnezeu a cunoscut elementele din care e compus corpul omenească, mai înainte de ce a creat pe om; el le cunoaște și după descompunerea lor.

Și dacă a făcut pe om din nimic, și în acel caz le-ar putea cu ușurință lega la oaltă.

Contrarii, cari neagă învierea din motivul că corpurile omenești sunt, uneori, măncate de animale

*) Intâi editată latinește de Gessner, Tiguri 1558; apoi în grecește cu multe note de Lindner, Langensalza 1771.

și ajunse în corpurile lor, aceia nu cunosc dreptul naturii dat de Dumnezeu și nici procesul de înnoire. Dumnezeu n-a lăsat, ca corpul omenească să servească de untocmând amogeu nici unei făpturi, pentru aceea nici nu se asimilează cărpul omenească nici unei ființe și apoi continuă el:

3. Dacă primim asimilațiunea, totuși nu urmează de aci ceva împotriva învierii, pentru că corpurile se vor reconstrui cu aceleași părți din cari au fost compuse, cari părți nu țin de alte corpuri.

După acestea, Athenagora, în partea a 2. (c. 11.—26), o dovedește învierea.

a) *Învierea este rezultatul voinței lui Dumnezeu*: Dumnezeu vrea învierea, pentru că e un obiect viednic al voinței Sale, fiindcă corespunde demnității și dreptății Sale.

Învierea corespunde dreptății Sale, pentru că, prin aceasta nu se face altor făpturi nici o nedreptate; ea corespunde demnității Sale, pentru că, dacă lui Dumnezeu e plăcută zidirea unui corp trecător și pătimitor, cu atât mai vârtos reconstruirea unui corp netrecător și nepătimitor.

b) *Învierea se bazează și pe hotărârea lui Dumnezeu* de a zidi pe om, în urma căreia omul e creat pentru o viață veșnică. Aceasta se referă și la corp. Și corpul are această menire, de aceasta i s-a dat sufletul și e, după întreaga lui structură, anume pentru acea zidit.

Învierea urmează:

c) *Din natura și noțiunea omului*. Corpul și sufletul compun o ființă organică și dau noțiunea de om. Omul trebuie și ca unitate să dureze, și dincolo, ceace fără înviere e cu neputință. „Dacă nu există înviere, atunci nu poate exista natura omului ca aceea“ (c. 15.) Ea urmează:

d) *Din adevăratul județ al lui Dumnezeu și din postulatul unei răsplătiri de dincolo*.

Judecata lui Dumnezeu se referă și la trupul și la sufletul omului și trebuie ca amândouă părțile acestea să fie răsplătite după faptele lor. Această răsplătire se poate ajunge numai dincolo, deoarece în această viață nu poate avea loc și peste tot cu neputință este. Pentru că: cine a omorât zece oameni și poate fi pedepsit odată în viața aceasta, cum poate explica păcatul său, că nu este înviere?

Sufletul pretinde învierea; pentru că fără suflet, corpul, în cazul unei răsplătiri ar fi nedreptățit, pentru că și el a purtat sarcina unei răsplătiri; iar la pedeapsă sufletul ar fi nedreptățit, dacă el singur ar trebui să sufere; pe când corpul la multe păcate, de ex. la necumpătare, necurăție el singur a fost cauzat în fine:

*

e) *Din menirea sufletului*, acărui fericire ar fi necompletă, dacă nu s-ar reuni cu corpul, care anumit pentru aceasta este creat.

Revenirea aceluiși corp, la același suflet, nu e posibilă pe altă cale, decât pe cea a învierii, deoarece numai prin această schimbare se ajunge scopul, ceea ce corespunde naturii omenești" (: 25)

Tratatul, atât de profund, ca spirit, și genial redactat, dintre toate scrierile patristice, în această materie e cel mai bun. Această se referă și la forma tratatului. Stilul e elegant și scurt, împreună cu demnitatea atică eleganță și cu putere.

Instalarea de protopop la Vinga

În cadru de adevărată sărbătoare s'a făcut, luni, în 27 Dec. c., instalarea noului protopop de Vinga, P. C. Sa Părintele Alexandru Bocșianu. Sf. Liturghie a fost oficiată de P. C. și C. Părinți: Sava Tr. Seculin, Dr. Patriciu Țucra, Dr. Nic. Popovici, Alexandru Bocșianu, Lazăr Babeu, Melentie Șora, Aurel Sebeșan și diacon Dimitrie Dărău. Răspunsurile au fost date de corul „Doina Banatului” condus de D-l prof. Ursu.

Din asistența foarte numeroasă se desprinde figura, de adevărat ostaș și om de elită, a D-lui General Bunescu și a D-lui Petrescu, șeful Marelui Stat Major, din Timișoara. La priceasnă se procedează la instalare. Primul ia cuvântul P. C. Sa Sava Tr. Seculin, fost protopop, în calitate de emis al Ven. Consiliu Eparhial. Cu emoție își ia rămas bun de la foștii săi enoriași, nu însă și de la preoții din protopopiat, de care nu se poate simți despărțit. Dă sfaturi, pe baza experienței de 11 ani, noului protopop, după care îl declară introdus în protopopiat — Urmează la cuvânt P. C. Sa Dr. Patriciu Țucra, protopop în Timișoara, fost primul protopop în Vinga. Arată în ce împrejurări a luat ființă acest protopopiat și cu câte greutate a organizat protopopiatul și cât a luptat până a zidit biserica. Norocul a fost, că întotdeauna a găsit oameni înțeleghători, binevoitori față de biserică și cărora li se și datorește în mare parte rezultatul. În cuvântul apoi noul protopop P. C. Sa Alexandru Bocșianu, care mulțumește înaintevorbitorilor și înaintemergătorilor săi, cari îi vor fi pildele de urmat. Arată apoi cum înțelege misiunea de protopop. A fost emoționant când și-a luat rămas bun de la foștii săi coriști, pe cari i-a condus cu atâta măiestrie și cu cari a pricinuit, pe unde a umblat, adevărată înălțare sufletească.

La masa comună, ce a urmat, primul a luat cuvântul D-l General Bunescu, aducând omagii M. S. Regelui Carol II; arată activitatea desfășurată de părințele Bocșianu în calitate de diacon în Timișoara și-l îndeamnă să dea ființă și în protopopiat la acele „Atenee Populare”, care în Timișoara au dat rezultate așa de frumoase pe teren național cultural.

P. C. Sa Dr. Patriciu Țucra exprimă sentimentele de grațitudine față de P. S. Sa Părintele Episcop Andrei, dorindu-i sănătatea atât de necesară, pentru a-și putea duce la bun sfârșit activitatea, la care s'a angajat.

Mai vorbesc Domnii: Ilie Gropșean, Dr. Bogdan, Dr. Manta, Sida, Dănilă Ilieșcu și P. C. Părinți Sava Tr. Seculin și Pavel Jurma. Tuturor le răspunde P. C. Sa Alexandru Bocșianu. În timpul mesei și după aceea, asistența a fost delectată de cântece alese, cântate de corul condus de fostul și actualul conducător.

P. C. Sa e om tânăr și multe speranțe se leagă de persoana sa.

Bunul Dumnezeu să-l călăuzească spre tot ce-i bun și folositor Bisericii și Neamului! (Pr. N. C.)

Biserica Ortodoxă în China

Mulți din cetitorii noștri vor ceti cu mirare titlul acestei informațiuni, luând poate pentru primadată ști-re despre existența acestei vechi — destul de vechi — așezări religioase ortodoxe, întemeiată de Pravoslavia rusească în umbra „Zidului chinezesc”, care îngreădește uriașul conglomerat de neamuri cu pielea galbenă și cu ochii șireji — o lume neînțeleasă de noi ce fânjește, luptând cu mizerie și cu holera, între ruinele unei civilizații de multe ori milenară în agonie. Și mirarea le va fi și mai mare, aflând că această *Misiune duhovnicească în China* și a prăznuit anul acesta 250 de ani de existență, cu s'ujbe de mulțumire, săvârșită în toate bisericile ortodoxe din China.

După informațiile ce le-am putut culege, Biserica ortodoxă din „Imperiul ceresc” (cum îi zic, cu mândrie Chinezii, țării lor) este organizată într-o metropolie misionară a Harbinu'ui și Manciuriei, având de patriarh pe I. P. S. Sa Meletie, cu 3 episcopi sufragani: P. S. Sa Victor, șeful misiunii cu reședința în Peking; P. Sf. Sa Ioan din Shanghai și P. S. Sa Juvenalie, episcop de Tientzin.

În Harbin-Manciuria avem facultate de teologie și o catedrală (biserica monument), de curând ridicată în memoria *mucenicilor* încoronăți Nicolae II (Țarul Rusiei) și Alexandru I (regele Jugoslaviei).

În Shanghai s'a înființat și organizat de păr. Nicolae Li, pe lângă reședința arhierescă, o *Frăție Ortodoxă Chineză*.

Mănăstirea „Născătoarei de Dumnezeu” „Cazani” din Harbin, întemeiată de zece ani, are o tipografie și un spital cu farmacie proprie, modern aranjat, în care se îngrijesc zilnic câte o sută de bolnavi.

În Peking funcționează o școală primară în care învață peste o sută de copii chinezi ortodocși.

Episcopul Ioan din Shanghai a luat decurând măsuri pentru înființarea în Shanghai a unei școli teologice superioare.

Biserici mai mari sunt încă în Jab'lon, Situhezi, Velșah și Ajihu.

În vara acestui an fericitul în Domnul S. Sa Patriarhul Varnava al Jugoslaviei a trimis bisericii din Harbin o părticică din sfintele moaște ale cuviosului Arsenie făcătorul de minuni, sărb, în a cărui cinste se va construi o catedrală măreață.

Munca de răspândire a credinței ortodoxe în China o desfășură cu zel și cu tot mai frumos succes pe teritoriul Coreei de Nord 5 posturi de misionari.

„(Solia — America)

Despre ce să predicăm?

6 Ianuarie. Botezul Domnului. Împlinind vârsta de 30 de ani, Iisus vine la Ioan, pentru ca să se plinească proorocia acestuia. Ingenuncherea Stăpânului în fața robului, a lui Iisus în fața proorocului din pustiul Iordanului, nu este altceva decât recunoașterea chemării lui Ioan, de vestitor care și-a făcut datoria. Supunându-se botezului, acestei simbolice ungeri, Iisus îi dă lui Ioan confirmarea legiuitei misiuni de înaintemergător, împlinind totodată și voia Tatălui ceresc despre care știa, că are să se descopere cu acest prilej, consacându-l în chip solemn și public, pentru chemarea de Mijlocitor, Învățător și Mântuitor.

Pentru noi, taina botezului este ușa de intrare în obștea credincioșilor. Prin ea noi primim — botezându-ne în moartea lui Hristos (Rom. 6³⁻⁴) — darul Duhului sf., spre o viață nouă.

Prin botezul creștin omul devine fiu al lui Dumnezeu, mădular al trupului lui Hristos, al Bisericii. Biserica lui Hristos se alcătuiește numai din oameni născuți din Apă și din Duh. Celce nu este deci botezat, nu poate fi membru al Bisericii, nici al trupului lui Iisus și prin urmare nici al împărăției cerești. (Ioan 3⁵). În altă ordine de idei vom mai putea vorbi, — și e necesar chiar să se vorbească — despre felul cum trebuie să se poarte creștinul în decursul sfințirii apei și îndeosebi la luarea apei sfințite. Ar fi timpul, ca îngrămădeala, zarva și dezordinea necuviincioasă din biserică — cu ocazia acestei zile — să înceteze.

Din glasul maicii noastre biserici, care ne zice azi tuturor: veniți de luați duhul înțelepciunii, duhul înțelegerii, duhul temerii de Dumnezeu, al lui Hristos celui ce s'a arătat, să căutăm să cunoaștem cum să ne purtăm în timpul sfințirii apei și cum să întrebuițăm apa sfințită.

Pentru ce se sfințește apa? Ni se spune aceasta în rugăciunea de sfințire: „ca să fie dar de sfințenie, curățire de păcate, vindecare trupului și sufletului, spre gonirea puterii văzuților și nevăzuților vrăjmași, spre vindecarea patimilor, spre sfințirea caselor, plină de putere îngerească, cale la nașterea cea de-a doua și întoarcere la slobozenia cea dintâi.

La ce se întrebuițează apa sfințită? La nașterea cea de-a doua, adică la botez la sfințirea sfântului Mir, la sfințirea antimiselor pe cari se aduce jertfa cea fără de sânge, la sfințirea de Biserică. După toate acestea deci, oare este cuviincios ca noi îmbulzindu-ne să vărsăm pe jos această apă sfântă? Nu-i rușine ca apa sfințită cu darul sf. Duh, noi să o necinstim și desfințim cu un duh al nepriceperii și nerânduiei?

Să ne dăm seama, măcar de-acum înainte, luarea apei sfințite să o facem în liniște și rânduială, cu duhul înțelegerii și al evlaviei, mulțumindu-ne cu puțină, nu râvnind la multă și vărsând o pe jos, căci puterea apei sfințite nu depinde de cantitate, ci de credința cu care o întrebuițăm.

7 Ianuarie. Sf. Ioan Botezătorul. Azi când sentimentul prieteniei sircere este călcat în picioare mai mult ca niciodată, credem potrivit, să se vorbească despre acest sentiment, luând ca pildă, prietenia dintre Iisus și Înaintemergătorul său.

Căci prieteni sinceri au fost acești doi, legați prin focul sfânt al unuia și aceluiași ideal. Afară de aceasta, prietenia dintre ei, poartă semnul celor trei însușiri caracteristice prieteniei celei adevărate, fără care acest sentiment nu este decât o simplă fățarnicie, pentru societatea tuturor fimpurilor.

Cari sunt acele însușiri caracteristice? 1. Ioan a știut să se bucure de bucuria prietenului său Iisus. 2. Ioan a recunoscut și respectat superioritatea prietenului său și 3. Ioan a contribuit cu toată țaria convingerii sale la reușita activității Mântuitorului. Asifel sau stabilit pentru veci, cele trei criterii inerente unei adevărate și reale prietenii între om și om.

Cerțând scripturile, vom afla mărturia acestor caracteristice ale prieteniei precum urmează: Întâia la Ioan 3²⁷⁻²⁹, a doua, la Ioan 3³⁰⁻³¹, unde mai ales, ne apare Ioan Botezătorul în toată măreția lui de

înaintemergător smerit. Întreaga filozofie a modestiei este cuprinsă în aceste cuvinte, modestie, de care lumea de azi are așa de mare nevoie.

A treia mărturie, a conlucrării lui Ioan la reușita activității lui Iisus o aflăm la Luca 7¹⁸⁻²³. Cunoaștem de aci, că Ioan n'a părăsit ogorul activității sale, până nu s'a convins singur de succesul pe care îl dorea lui Iisus.

Cât privește prietenia lui Iisus pentru Ioan, avem mărturia destulă dela Luca 7²⁴⁻²⁸.

Dar Iisus nu a fost numai prietenul lui Ioan, ci El este și azi prietenul tuturor celorce ascultă și fac voia Lui. (Ioan 15¹⁴).

Datoria noastră de creștini — după toate acestea — este, să nizuim cu toții către același ideal, dragostea unuia către altul întru legătura păcii, ca bază solidă a prieteniei între noi și arvuna unei prietenii durabile și rodnice cu Iisus.

9 Ianuarie. Duminică după Botezul Domnului. Această Duminică se mai numește și Duminică după luminare, deoarece în primele veacuri ale creștinismului, ziua arătării Domnului se numea și ziua luminării sau a luminilor. Aceasta pentru faptul că în ajunul acestei zile, se luminau cu sfânta credință și se botezau cei chemați adică cei pregătiți pentru a primi legea creștinească din care prilej se aprindeau o mulțime de candelă și făclii.

Acești nou botezați creștini, în Duminică după botez — ca azi — se arătau pentru ultima oră în biserică, îmbrăcați în obligatoria haină albă, semnul curăției și nevinovăției, împărțase prin taina botezului, pe cari aveau să le arate în viața și deprinderile lor de aci înainte.

Chemăți, în sensul de atunci, azi nu mai sunt, iar noi primim botezul împreună cu haina cea albă, curând după naștere. Faptul acesta însă, nu înseamnă că Duminică de azi — cea după luminare — și-ar fi pierdut însemnătatea. Nu, căci nici odinioară nu cei nou botezați împărțeau praznicului lumină, ci praznicul lumina cu lumina sa, pe cei botezați.

Praznicul luminării din anul acesta, într-unul a luminat oare sufletele creștinilor de azi?

Profetul Osea zicea de viața oamenilor din timpul său: „Blestem și minciună și omor și furt și desfrâu s'a vărsat pe pământ și sânșuri se amestecau cu sânșuri“ (4²).

Aceasta pe vremea când încă nu venise în lume lumina darului.

Azi cu toate că, celor ce erau în laturea și în umbra morții le-a răsărit lumină, (Mat, 14¹⁶) se pare că totuș sunt potrivite cele spuse de prooroc. Aceasta așa este.

Cine în mijlocul celei mai mari lumini nu s'a putut lumina nicicum, acela chiar din această pricină, s'a făcut mai întunecat. Lumina mare, dacă nu luminează, apoi întunecă și orbește.

Duminică de azi e potrivită pentru a ne aminti de legătura sfântă încheiată cu Dumnezeu în Botez. Rupând legătura cu diavolul și jurând luptă aprigă împotriva lui și a cugetelor și poftelor inspirate de ei, ne-am împreunat cu Hristos, îmbrăcându-ne în haina nestrăcaciunii, altoindu-ne ca mlădițe noi în trupul Lui. (I Cor. 12²⁷).

Amintirea acestui legământ ne va face să înțelegem, că refuzul luminii lui Hristos în creștinism, păcatul în creștinism, este o răutate îndoită, aducând

cu sine osândă îndoită. În calitate de nounăscuți prin bot-z, noi păcătuind, nu călcăm numai voia lui Dumnezeu — ca păgânii — ci călcăm în picioare și legământul sfânt făcut cu Dumnezeu prin bot-z.

Pentru a fi păziți de călcarea lui, să ne aducem aminte de el cât mai des, lăsându-ne să fim călăuziți în viață de lumina Darului de sus. Fără această lumină, suntem sortiți a muri în păcatele noastre rămânând sterpi și fără roadele binecuvântate ale Duhului. (Ioan 15⁴).

Intrebări și mici răspunsuri.*

1. *Cum să așezăm mortul în biserică? cu fața spre Răsărit, ori spre Apus? și unde să steie preotul prohoditor?* (Pr. Gh. C-t)

— Nu cunoaștem o prescripție sau ordin în cauză, ci numai practici deosebitoare. Credem, că după cum spunea un preot bătrân: La prohodirea unui preot, îl așezăm cu capul spre altar, ca și când din aceeași parte ar privi, spre naos și spre credincioși. Iar credinciosul mirean să fie așezat cu capul în partea dinspre Apus, cași când ar privi spre altar. Altarul e punctul care diriguește. Preoții slugitori, într'un caz și'n celalalt, se cuvine să steie și ei în partea dinspre altar.

2. *Ce atitudine să albe preotul ortodox în cazul procesiunii oricărui alt cult, creștin ori necreștin?*

(Pr. Gh. C-t)

— Dacă procesiunea trece dealături cu capul descoperit și mai ales în dreptul semnelor creștine (cruce, prapori), preotul nostru încă să-și descopere capul. E o atenție ce o datorim ideii de religie, chiar și dacă ne deosebim în credință. Și e și o datorie de asociabilitate.

Cronică

Părintele inv.-dir. Vichentie Guleș, ieșit la pensie după serviciu învățătoresc de treizeci și patru de ani, a fost centrul unei frumoase și binemeritate manifestații din partea colegilor săi, cu prilejul întrunirii cercului învățătoresc la Curtici (Iuna Nov.) Revista „Școala Vremii“ are cuvinte de dreaptă și caldă apreciere, pe care o subliniem și noi cu aceeași prefuire. Nu numai pentru serviciul dascălesc confesional, ci și pentru colaborări misionare, pe cari ni le-a dat în ațtea rânduri, încă de pe când era numai diacon. Mulți ani, nainte!

Bibliografie

†**Veniamin Pocitan: L'Eglise orthodoxe roumaine de Paris.** Bucarest 1937. Sub acest titlu a publicat P. Sf. Sa Părintele Dr. Veniamin Ploșteanu, vicarul mitropoliei Ungro-Vlahiei — care ni e cunoscut și din alte rubrici bibliografice — o monografie a paraclisului ortodox român din Paris. Lucrarea e scrisă în franțuzește și bine s'a făcut așa, pentru ca să albe și altă lume din afară posibilitatea de a se informa în cauză. P. Sf. Sa a fost determinat la acest gând și de faptu' că, odinioară (1914-15), însuși încă

fusese preot la aceea biserică. După un capitol introductiv despre relațiunile franco-române și despre vechii studenți români dela Paris, tratează despre capela românească, în care, cel dintâi serviciu religios s'a fă ut la 22 Noemvrie 1853. De prezent „capela“ românească — după exproprierea dela 1882 — se găsește în imobilul cumpărat de Statul român, la 1882, cu o capelă, dela călugării Dominicani.

Paraclisul a fost sfințit în 1892. De atunci, la paraclisul ortodox din Paris s'au perândat mai mulți preoți, începând cu „fondatorul“ Iosafat Snagoveanu. Prea Sfințitul autor este al treilea în seria preoților slugitori acolo, până la cel al 19-lea de acum, cu toții clerici de seamă ai Bisericii noastre. Dă și seria diaconilor. Paraclisul nostru e situat în cartierul „latin“ al Parisului, în cartierul școalelor, aproape de Sorbona, deci bun prilej de cultivarea Clericilor noștri și razim sufletesc pentru tineretul român, care studiază la Paris. Suntem bucurosi de a înregistra acest scurt resumat despre lucruri bune de știut și la noi.

Pe carte nu se indică prețul.

Pr. Vasile Sala: Balade și legende. în Biblioteca Vasăscu Nr. 4; și:

Idem: Legende religioase, tot acolo, No. 5., amândouă în „Editura noastră“ București. Preț:?

Nume și îndeletniciri: amândouă sunt cunoscute cetitorilor noștri, din alta notiță bibliografică (pag. 175 a. tr.) Înregistrăm și aceste două broșuri de fo'clor românesc, a cărui colecționare l-a pasionat pe bătrânul preot, încă din tinerețe, când, fiind învățător, a avut cinstea să colaboreze la marea operă „Proverbele Românilor“ de I. Zanne.

Se cuvine să se știe și aceea, că la București a fost, și acum, apreciat elogios. Di Ovid Densușeanu l-a cercetat la Vasăscu, și l-a fotografiat. Atenția aceasta o merită, dupăcum și aceea, ca să i-se publice materialul confecționat, restant, de peste o sută de broșuri ce mai are. Înregistrăm aceste broșuri, în cinstea ostănitătoru' preot bătrân și ca pilduire pentru cei tineri.

Prot. Molse Popoviciu: Mângăleri sufletești (Biblioteca Beiușului, No. 4—8). În seria publicațiilor pe cari le scoate protopopiatul nostru dela Beiuș, apare și acest volumaș, din condeiul veteranului slujitor bisericesc, părintele iconom stavrofor, fost profesor de religie la liceul din aceea localitate. Înregistrăm și aceasta străduință ce cuprinde opt conferințe religioase — ținute, șapte la „Oastea Domnului“ și una la o întrunire preoțească, — pe cari le publică, păr. protopop Petru E. Papp, din grațitudine, răsplătindu-i o colaborare și o prietenie. Volumul e de 135 pagini. Prețul Lei 40.— Se poate procura dela Oficiul protopopesc ort. Beiuș.

Din partea noastră înregistrăm ostăneala unuia, recunoștința celui de al doilea, cu bucuroasa noastră prietenie pentru amândoi.

Pr. Const. P. Beldte: Cultul sfințelor Icoane, studiu apologetic. 1937. Bârlad. 21 pagini. Prețul Lei 6. O broșură bine scrisă și de conținut apologetic. Titlii academici ai autorului — licențiat în Teologie și absolvent al Facultății de Filozofie și Litere — încă sunt un titlu de recomandare. Broșura se poate cere dela autor: Parohia Perieni, jud. Tutova.

Grigore Popa: Stiluri de Viață, Cluj. 1937. Pag. 137. Prețul Lei 45 —

* Introducem și aceasta rubrică, pentru informarea cititorilor preoți. Când se vor pune chestiuni mai însemnate le vom trata mai dezvoltat, în articole mici. Redacția

Pr. Ion Goron: Tâlcuiri, Cluj 1937. Pag. 141. Prețul Lei 45.— Anunțăm deodată aceste două valoroase volumașe, nu numai pentru că le-am primit deodată și fiindcă merită amândouă aceeași bună prețuire, ci și pentru că amândouă fac parte din aceeași serie de publicații, ocrotite de P. Sf. Nicolae episcopul Clujului, începută sub titlul „Cărțile Vieții”. — Cea dintâi e de cuprins filozofic și tratează despre deosebite „stiluri” de concepții de viață, sub aspect religios și național. O recomandăm călduros tuturor celor ce au înclinări spre lectură de filozofie, raportându-se acest studiu și la filozofia românească, a dlui Lucian Blaga în deosebi.

Cea de a doua lucrare, vrednică de aceeași prețuire, cuprinde tâlcuiri, frumoase și reușite, creștinești, ale părintelui Ion Goron, cu foarte reușite caracterizări și precizări, când vin în discuție și probleme cari se deosebesc dela o confesiune la alta.

Le recomandăm pe amândouă cititorilor noștri.

Informațiuni

An nou, cu toate cele bune — dorim cititorilor și colaboratorilor noștri.

Sărbătorile Nașterii Domnului, cari trecură, au fost prăznuite la Arad, ca de obicei, în ziua primă, cu slugire sobornicească, în frunte cu P. Sf. Sa Părintele episcop *Andrei*, asistat de consilierii eparhiali și Clerul catedralei. La priceasnă, P. Sf. Sa a cuvântat. În ziua a doua și a treia, de asemenea au fost slugiri în sobor și cu predică, spre mulțumirea credincioșilor, prezenți în număr frumos și a treia zi de Crăciun.

Hirotesie de protopop încă s'a săvârșit, din partea P. Sf. Sale, în ziua primă de sărbători, când a fost promovat protopop al Vingei, P. C. Sa părintele *Alexandru Bocșianu*, până decurând diacon în Timișoara (hirotonit presviter în prag de sfintele sărbători). Facem noului protopop cele mai bune urări!

Guvern nou avem, după demisia din 28 Dec a guvernului Tătărescu. Formarea noului guvern a fost incredințată d-lui *Octavian Goga*. Lista noului guvern este următoarea: Președinte d. O. Goga, la Interne: *Armand Călinescu*; la Externe: *Istrate Micescu*; Apărarea națională: *Ion Antonescu*; Finanțe: *Dr. Eugen Savu*; Educația națională: *prof. Ion Petrovici*; Industrie și Comerț: *Ion Gigurtu*; Muncă: *G. A. Cuza*, Agricultură și Domenii: *V. Potârcă*; Justiție: *Rădulescu-Mehedinți*; Aer și Marină: *Radu Irimescu*; Culte și Arte: *Prof. Dr. I. Lupaș*; Cooperatie: *Stan Ghițescu*; Ministru fără portofoliu: *A. C. Cuza*, — Subsecretari de Stat: *Tilică Ioanid* și *Dinu Simion*, la Interne: *Al. Hodoș* la Președinția Consiliului; general *Paul Teodorescu* la Apărarea Națională.

În ceas bun!

Aspiranții la demnitatea de membri în adunarea eparhială vor avea să țină seama de prevederile din noul „Regulament pentru alegerea și constituirea organelor reprezentative...” publicat în „Monitorul Oficial” No. 213 din 15 Sept. 1937. Dăm publicității respectivele texte de Regulament:

Art. 55. — Orice creștin ortodox, în una din listele membrilor Adunării Parohiale de pe teritoriul eparhiei respective, poate candida la alegerile pentru

Adunarea Eparhială, dacă are vârsta de cel puțin 30 ani.

Candidații pentru demnitatea de membri ai Adunării Eparhiale vor trebui să fie creștini ortodocși cu o viață nepătată și să aibă la activul lor merite reale pentru Biserică, pe teren cultural-social, de binefacere sau prin donațiuni făcute Bisericii.

Candidaturile vor fi anunțate prin petiție scrisă și adresată „Biroului electoral eparhial”.

Ea va fi timbrată în regulă și însoțită de o taxă de 500 lei.

Biroul, înregistrând petiția, va elibera candidaților o dovadă scrisă. În petiție se va specifica adresa exact cum și circumscripțiile, unde candidatul vrea să candideze.

Art. 56. — La cererea de candidare se vor atașa următoarele acte:

1. Certificatul parohial, în care locuște candidatul, din care să se constate, că este înscris în lista membrilor Adunării Parohiale;

2. Un certificat de bună reputație și de practicare a vieții bisericești, eliberat tot de oficiul parohial;

3. Extras de naștere și

4. Un memoriu, prin care candidatul să arate meritele sale reale pentru Biserică pe teren cultural-social, de binefacere, etc.

Petițiile, cari nu vor întruni condițiunile de mai sus, nu vor fi ținute în seamă.

Art. 57. — Candidaturile trebuiesc depuse cel mai târziu cu 20 zile înainte de ziua fixată pentru alegeri. A doua zi după expirarea acestui termen Biroul electoral eparhial va întocmi lista tuturor candidaților pe circumscripții electorale și o va trimite imediat protopopilor spre știința parohiilor.

Logodnă. Dșoara *Astra Crăciun*, fca părintelui *Eugen Crăciun* din Vărfurile, și d-l *Dr. Nicolae Vladu*, medic veterinar în București, sunt logodiți.

Nr. 8755/1937

Comunicat

În conformitate cu adresa On. Minister al Cultelor Nr. 351.137/1937 aducem la cunoștință organelor noastre că pentru orientarea populației asupra măsurilor luate de autorități în scopul protecției contra atacurilor *aero-chimice*, — se vor executa următoarele exerciții pe întreg teritoriul țării, în aceeași zi și acelaș oră:

1. **Alarma.** La 9 Ianuarie 1938 ora 13,30 și ora 21,30, absolut toate clopotele, sirenele, soneriile, megafonele etc. vor suna alarma adecă „*sunete lungi și repetate*” timp de 3 minute.

După 10 minute se va da încetarea alarmei cu aceleași mijloace.

2. **Stângerea lumînților.** Odată cu darea alarmei noaptea—ora 21,30—se va executa și stângerea lumînților.

Nu se va crea nici un moment de atac *aero-chimic*, ci numai se va anunța publicul din timp, pentru a se obișnui cu măsurile ce trebuiesc luate în caz de pericol *aero-chimic*.

Arad, la 29 Decembrie 1937

Consiliul Eparhial

No. 8348/937.

Concure

Consiliul parohial ort. român din **Sintea Mică**, protopopiatul Chișineu-Criș, publică concurs cu termen de 30 de zile, socotit dela prima apariție în organul oficial „Biserica și Școala”, pentru îndeplinirea parohiei devenită vacantă prin decedarea preotului Nicolae Pisău.

Beneficiile împreunate cu acest post de paroh sunt :

1. Folosința sesiei parohiale constatatoare din 32 jugh. cad. pământ arabil.

2. Casa parohială.

3. În răscumpărarea birului preoțesc, 2 (două) jug. cad. pământ arabil în parțela „Bivcările”, în vecinătatea sesiei parohiale.

4. Stolele legale.

5. Intregirea salariului dela Stat, pentru care parohia nu garantează.

Alesul preot este obligat a predica în Dumineci și sărbători, va catehiza la școala primară de Stat și va suporta achitând regulat toate impozitele după întreg beneficiul său preoțesc.

Parohia este de clasa a II-a (a doua), deci dela concurenți se cere calificare pentru astfel de parohii.

Concurenții se vor putea prezenta în vre-o Duminecă ori sărbătoare, — cu avizul protopopului —, în sf. Biserică din Sintea Mică, pentru a-și arăta dexteritatea în cele rituale, în oratorie și cântare și pentru a face cunoștință cu credincioșii, conformându-se întru toate dispozițiilor din art. 33 al regulamentului pentru parohii.

Cererile însoțite de actele justificatoare, — adresate Consiliului parohial din Sintea-Mică, — se vor înainta în termenul concursual Sf. Episcopii din Arad, îndatorându-se concurenții a luat în prealabil autorizația Prea Sf. Sale Părintelui Episcop eparhial.

Sintea-Mică, din ședința Cons. par. ținută la 29 Noemvrie 1937.

În înțelegere cu : ss. Petru Marșieu, protopop.

Consiliul parohial

—□—

1-3

Consiliul parohial ort. rom. din **Colonia Adea**, protopresbiteratul Chișineu-Criș, în conformitate cu hotărârea Ven. Consiliu eparhial Nr. 8347/1937, pentru îndeplinirea parohiei vacante publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în organul oficial „Biserica și Școala”.

Beneficiile împreunate cu acest post de paroh sunt :

1. Sesia parohială, care constă din 11 jugh. cad. pământ arabil și 5 jugh. cad. fâneațe.

2. Stolele legale.

3. Intregirea salariului preoțesc dela Stat, pentru care parohia nu garantează.

Parohul ales se îndatorează a oficia în Capela parohiei toate serviciile divine în Duminici și sărbători, a cuvânta, a catehiza în școala primară de Stat și a plăti achitând regulat toate impozitele către Stat și comună, după întreg beneficiul său preoțesc.

Parohia este de clasa III (a treia), deci dela concurenți se cere calificare preoțească corespunzătoare.

Concurenții la aceasta parohie, și vor înainta cererile și actele justificatoare în termenul concursual, adresate Consiliului parohial din Col. Adea, Ven. Consiliu eparhial din

Arad. Cu avizul protopopului se vor putea prezenta în Capela parohiei, pentru a servi, a cuvânta, a cânta, a și arăta dexteritățile în cele rituale și a face cunoștință cu credincioșii, cu stricta observare a dispozițiilor din art. 33 al Regulamentului pentru parohii.

Colonia Adea, din ședința Consiliului parohial dela 28 Noemvrie 1937.

În înțelegere cu : ss. Petru Marșieu, protopop.

Consiliul parohial

—□—

1-3

Nr. 8449/1937.

Onor. Minister al Cultelor și Artelor, prin Decizia No. 32.761/1937 a recunoscut înființarea următoarelor parohii noi :

In I. Jud. Arad :

1. **Colonia Avram Iancu**, în plasa Ineu.
2. **Guttenbrun-Zăbrani**, și
3. **Șagul**, amândouă în plasa Aradul-nou.

In II. Jud. Timiș-Torontal.

4. **Beșenova-Veche**, plasa Sânicolaul-mare.
5. **Variaș**, plasa Periam.

Pentru aceste parohii se publică concurs cu termen până la 15 Ianuarie 1938.

Beneficiile sunt :

1. Salariul de Stat,
2. Venitul unei sesiuni parohiale reduse, până la improprietărea parohiei cu sesie parohială, având cel ce va fi instituit să plătească și impozitele după acest beneficiu.

De locuință se va îngriji cel instituit.

Cererile de concurs însoțite cu documentele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial Arad.

Arad, la 16 Decemvrie 1937.

† **ANDREI**
Episcop

—□—

Conform rezoluțiunii Ven. Consiliu eparhial ort. rom. din Arad Nr. 7681/1937, se publică concurs pentru alegerea de preot la parohia de cl. III **Bulza**.

Venite :

- a) Una sesiune parohială și intravilanul de 1/2 jug.
- b) Stolele legale.
- c) Intregirea dotatiei dela stat, pe care parohia nu o garantează.

d) Locuință în edificiul Școalei profesionale.

Indatoriri :

e) Preotul va catehiza la școala primară, fără altă remunerație și va plăti impozitele după beneficiul său.

Recurenții, cu încuviințarea protopopului, se vor prezenta în sf. biserică, pentru a face cunoștința credincioșilor.

Cererile de concurs însoțite cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial din Bulza, se vor înainta în timpul concursului Ven. Consiliu eparhial din Arad.

Consiliul parohial.

În înțelegere cu : **Traian Cibian**
protopop.